

РЕШЕНИЕ

№ 266

гр. Русе, 10.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, IX НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ивайло Ас. Йорданов

при участието на секретаря Радостина Ил. Станчева
като разгледа докладваното от Ивайло Ас. Йорданов Административно наказателно дело № 20214520202665 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на ДЖ. Х. С., чрез адв. И.И., депозирана против наказателно постановление № 21-1085-002979 от 25.11.2021г., издадено от Началник група към Сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР - Русе, с което на жалбоподателя, на основание чл. 179, ал. 2, пр. 1 ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 200 лева, за нарушение по чл. 20, ал. 2 ЗДвП.

С жалбата се ангажират твърдения, че наказателното постановление е незаконосъобразно и неправилно, поради нарушение на материалния и процесуалния закон. Моли се да бъде постановено решение, с което да бъде отменено наказателното постановление.

В съдебно заседание жалбоподателят лично и чрез упълномощения от него защитник, поддържа депозираната жалба. В хода и по реда на съдебните прения се развиват съображения, че жалбоподателят макар и формално да е осъществил признаците на предвиденото административно нарушение, то деянието му, с оглед незначителността на вредните последици и смекчаващите отговорността обстоятелства е с по-ниска степен на обществена опасност и представлява маловажен случай по смисъла на чл. 93, т. 9 НК и трябва да бъде приложена разпоредбата на чл. 28б, т. а ЗАНН като

не бъде наложено наказание, а бъде предупреден нарушителят. На следващо място се инвокират доводи, че не е имало умисъл в действията на водача да предизвика ПТП и същото е станало внезапно във връзка с локвата, която е била образувана на пътя. Посочва се, че именно жалбоподателят е подал сигнал на тел. 112 за настъпилото ПТП и е извикал пътна полиция, с които свои действия е искал да спази закона и едновременно с това липсват доказателства, за настъпили други вредни последици, извън съставомерните такива и наложеното му административно наказание „Глоба“ в размер на 200 лева се явява драстично несъответстваща и непропорционална на обществената опасност на дееца.

Административнонаказващият орган, редовно призован не изпраща представител и не заема становище по жалбата.

Районна прокуратура – Русе, редовно призована, не изпраща представител.

Жалбата изхожда от активно процесуално легитимирано лице, по отношение на което е ангажирана административнонаказателна отговорност. Депозирана е в преклузивния срок за обжалване, касае подлежащо на обжалване наказателно постановление, поради и което се явява процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество досежно нейната основателност.

Съдът, след като обсъди ангажираните с жалбата и развити в хода по същество фактически и правни доводи, прецени събраните по делото гласни и писмени доказателства, и писмените доказателствени средства, и извърши служебна проверка на обжалваното наказателно постановление, съгласно изискванията на чл. 314 НПК, вр. чл. 84 ЗАНН, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

Административнонаказателното производство срещу жалбоподателя е започнало със съставянето на АУАН № 21-1085-002979/16.10.2021г. (бл. № 806096) за това, че на 16.10.2021г., около 10,10 часа, в Община Русе, път Втори клас № 23, в района на км. 16+200, посока град Русе, в условията на облачно време и валеж от дъжд, управлявал собствения си лек автомобил Мерцедес Ц 200 ЦДИ, с рег. № Р **** КА, като при избиране на скоростта си за движение не се е съобразил със състоянието на пътя и атмосферните

условия, в резултат на което е изгубил контрол над автомобила, който е поднесъл от дясно на ляво, навлязъл е в лентата за насрещно движение, блъснал се със задна лява част на автомобила в предпазна метална еластична ограда, след което е преминал през платното за движение от ляво на дясно и се е блъснал с предната част на автомобила в предпазна метална еластична ограда.

Въз основа на така приетите за осъществили се факти е била ангажирана отговорността на жалбоподателя, за нарушение по чл. 20, ал. 2 ЗДвП.

АУАН е подписан без жалбоподателят да изложи възражения във връзка със същия. Такива не са били депозираны в срока и по реда чл. 44, ал. 1 ЗАНН.

Въз основа на съставения АУАН било издадено и оспореното наказателното постановление с фактическо описание и правна квалификация на деянието, идентични с тези съдържащи се в АУАН, като на жалбоподателя, на основание чл. 179, ал. 2, пр. 1 ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 200 лева.

Посочената фактическа обстановка съдът прие за безспорно установена, въз основа на събраните в хода на производството гласни и писмени доказателства, приобщени посредством показанията на разпитаните в процесуалното качество на свидетели Т. Л. К. – актосъставител и Н. Р. С.а – свидетел – очевидец, както и от приобщените в хода на производството писмени доказателства – АУАН № 21-1085-002979/16.10.2021г., Констативен протокол за ПТП с пострадали № 787/248 от 16.10.2021г., План – схема на ПТП, 6 бр. снимки и справка за нарушител/водач.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът намира, че следва да бъдат изведени следните изводи:

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Актът и наказателното постановление са съставени при спазване императивните изисквания на ЗАНН. Същите съдържат всички необходими за тяхната редовност от формална страна реквизити, визирани в чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. В акта за установяване на административно нарушение, въз основа на който е издадено оспореното наказателно постановление, а така също и в

самото наказателно постановление, са отразени датата, мястото и часът на нарушението. Както в АУАН, така и в издаденото НП нарушението, за което е ангажирана отговорността на жалбоподателя е описано по начин, напълно позволяващ на наказаното лице да бъде запознато, както с приетите за осъществили се факти от обективната действителност, така и с дадената от страна на наказващия орган правна квалификация на тези факти и според настоящия съдебен състав по никакъв начин не е нарушено правото на защита на нарушителя, да разбере, за какво конкретно нарушение е санкциониран и да организира защитата си, както по фактите, така и по правото. Не е налице противоречие между приетите за установени факти, нормата под която същите са субсумирани и санкционната разпоредба, въз основа на която е ангажирана отговорността на жалбоподателя.

С оглед изложеното, неоснователни се явяват ангажираните с жалбата твърдения, че НП е издадено в нарушение на процесуалните правила.

Както в акта за установяване на административно нарушение, така и в издаденото въз основа на него наказателно постановление, изрично са посочени, конкретните обстоятелства, с които жалбоподателят не е съобразил скоростта си на движение, а именно състоянието на пътя и атмосферните условия и конкретно са посочени атмосферните условия – облачно време и валеж от дъжд и така описано нарушението и в акта, и в наказателното постановление съдържа посочване на всички релевантни за това нарушение обстоятелства, с оглед правната му квалификация и не може да се приеме, че при това описание на нарушението е накърнено правото на защита на наказаното лице да бъде запознато с всички приети за осъществили се факти от обективната действителност, които са субсумирани под хипотезиса на приетата за нарушена правна норма и да организира защитата.

Правилото на чл. 20, ал. 2 ЗДвП е основно правило за движение и неговото действие се разпростира при всяко движение на моторно превозно средство. При действието на един или повече фактори, застрашаващи безопасността на движението, водачът е задължен да се движи със скорост, която при всички условия му осигурява обективна възможност да предотврати произшествие, чрез предписаното в чл. 20, ал. 2, пр. последно ЗДвП правнорегламентираното поведение, а именно чрез намаляване на скоростта, а при необходимост и чрез спиране.

Самата норма на чл. 20, ал. 2 ЗДвП, посочва конкретните

обстоятелства, с които водачът следва да съобрази скоростта си, а именно с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие.

В конкретния случай жалбоподателят не е съобразил своето поведение именно с атмосферните условия и състоянието на пътя.

От приетите за осъществили се факти, касаещи атмосферните условия – облачно време и валеж на дъжд и показанията на разпитаната в процесуалното качество на свидетел съпруга на жалбоподателя Н. Р. С.а, чиито показания съдът кредитира, въпреки възможната им заинтересованост, тъй като същите се намират в корелативно единство и се подкрепят от останалите събрани в хода на производството гласни и писмени доказателства, безспорно се установява, че е валил проливен дъжд и пътното платно е било мокро, както сама свидетелка посочва „Много дъжд валеше и просто от чистачките нищо не се разбира“. Навлизането на автомобила управляван от жалбоподателя в посочената от свидетелката локва, която същата непосредствено е възприела, съотнесено с конкретните атмосферни условия и състоянието на пътя в резултат на тези атмосферни условия, касае една абсолютно предвидима пътна ситуация, с която жалбоподателят е следвало да съобрази своето поведение и не може да става въпрос за случайно деяние по смисъла на чл. 15 НК, приложим на основание чл. 11 ЗАНН.

За жалбоподателя е било налице задължението, вменено му с разпоредбата на чл. 20, ал. 2 ЗДвП да съобрази скоростта си с атмосферните условия, състоянието на пътя и конкретните условия на видимост. Фактът, че жалбоподателят се е движил със скорост, както посочва свидетелката С.а - 60-70 км/ч., при разрешена така за движение извън населено място 90 км/ч., не означава, че поведението на жалбоподателя е било съобразено с влошените атмосферни условия и състоянието на пътя.

Установения максимален предел на допустимата от закона скорост не освобождава водача от задължението му да избере подходящата такава, с оглед състоянието на пътя, атмосферните условия и видимост скорост, като същевременно така избраната скорост следва да бъде оптимално най-безопасна спрямо конкретните изброени по-горе условия, в каквато именно насока е практиката на ВКС.

Именно допуснатото нарушение на правилата за движение по чл. 20, ал. 2 ЗДвП, изразяващо се в несъобразяване с обективно съществуващите и проявили се факти от обективната действителност, досежно конкретните атмосферни условия, оказващи негативно влияние на състоянието на пътното платно, обосновават и единственият възможен извод, че жалбоподателят е управлявал автомобила с несъобразена скорост и неоснователни се явяват твърденията на защитата за липса на виновно поведение, а че причините за настъпване на произшествието са т. н. аквапланинг, са несъстоятелни.

Жалбоподателят е следвало да избере такава скорост на движение, която да му позволи да не загуби контрол върху управлението от него автомобил при навлизане в локва на пътното платно, а не да се движи със скорост, с която се движи при нормална пътна обстановка и именно неговото поведение го е поставило в невъзможност да предотврати настъпилото ПТП, което също изключва възможността да се касае за случайно деяние.

Правилно е издирана и приложена и съответстващата на така установеното нарушение санкционна разпоредба на чл. 179, ал. 2, пр. 1 ЗДвП, в която размерът на административното наказание „Глоба“ е в абсолютна стойност, а именно 200 лева, какъвто именно размер на административното наказание е наложен на жалбоподателя.

Настоящия съдебен състав намира, че в случая не са налице предпоставките на чл. 28 ЗАНН, доколкото извършеното нарушение не разкрива белезите на маловажен случай. Нарушението, за което е санкциониран жалбоподателят, с оглед конкретните особености, което разкрива същото, не могат да обосновават извода, че извършеното нарушение, разкрива по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение с обикновените случаи на нарушения от този вид.

На първо място, без опора в доказателствата по делото са твърденията на процесуалния представител на жалбоподателя, за липса или незначителност на причинените от деянието вреди. Видно от протокола за ПТП, именно в резултат на произшествието е пострадала съпругата на жалбоподателя, което е наложило и изпращането на медицински екип, който да ѝ окаже медицинска помощ. От план – схемата на ПТП и приложените снимки се установява, че в резултат на деянието, за което е ангажирана отговорността на жалбоподателя, са причинени имуществени вреди по елементи на пътната инфраструктура. С оглед видимите деформации по

автомобила управляван от жалбоподателя и начина на настъпване на произшествието, а именно навлизане в лентата за насрещно движение, последващ удар със задна лява част на автомобила в предпазна метална еластична ограда, след което е последвало преминаване през платното за движение от ляво на дясно и последващ удар с предна част на автомобила в предпазна метална еластична ограда, всичко това обосновава извод, че с поведението си жалбоподателят е поставил в опасност, както собствения си, така и живота на намиращите се в автомобила пътници и обстоятелството, че не е имало друг автомобил в лентата за насрещно движение е само и единствено щастливо стечение на обстоятелствата, което е предотвратило настъпването на много по-тежки последици. Извън всичко това, видно от справката за нарушител, жалбоподателят е бил многократно санкциониран за извършени от него нарушения на правилата за движението по пътищата, както и е бил осъждан за извършено от него престъпление против транспорта, което също сочи на висока степен на обществена опасност на дееца и изключва приложението на чл. 28 ЗАНН, в конкретния случай. Обстоятелството, че жалбоподателят е изпълнил задълженията си по чл. 123 ЗДвП, не представлява, изключително смекчаващо отговорността обстоятелство, което само по себе си да обоснове маловажност на случая.

По изложените мотиви, съдът намира, че ангажираните с жалбата и развити в хода по същество доводи са неоснователни, а наказателното постановление при липса на основания за неговата отмяна или изменение следва да бъде потвърдено.

Разноски не са претендирани от страна на наказващия орган и не са представени доказателства за такива, поради и което разноски не следва да бъдат присъждани.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 2, т. 5, вр. чл. 63, ал. 9, вр. чл. 58д, т. 1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 21-1085-002979 от 25.11.2021г., издадено от Началник група към Сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР - Русе, с което на **ДЖ. Х. С.**, ЕГН:*****, с адрес *****, на основание чл. 179, ал. 2, пр. 1 ЗДвП е наложено административно наказание

„ГЛОБА“ в размер на **200 (двеста) лева**, за нарушение по чл. 20, ал. 2 ЗДвП.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд - Русе в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Русе: _____